

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 189/2023
22.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Карадаревића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр. 361/20 од 03.06.2022. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 бр 207/22 од 27.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.03.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Карадаревића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр. 361/20 од 03.06.2022. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 бр 207/22 од 27.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К бр. 361/20 од 03.06.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим, због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и осуђен на казну затвора у трајању од 8 месеци.

Истом пресудом на основу члана 264. став 1. у вези члана 262. став 1. и члана 261. став 2. ЗКП, обавезан је окривљени АА да у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења на име трошкова кривичног поступка уплати суду износ од 10.000,00 динара и Основном јавном тужиоцу у Старој Пазови износ од 400,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 бр 207/22 од 27.12.2022. године, уважавањем жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Карадаревића, преиначена је пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр. 361/20 од 03.06.2022. године, у делу одлуке о начину извршења изречене казне затвора у трајању од 8 месеци, тако што је одређено сходно члану 45. став 3. и 4. КЗ да ће окривљени изречену казну затвора издржавати у просторијама у којима станује, без примене

електронског надзора, с обзиром да се, имајући у виду личност учиниоца, његов ранији живот, његово држање после учињеног дела, степен кривице и друге околности под којима је дело учинио, може очекивати да ће се и на овај начин остварити сврха кажњавања и одређено да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а да уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова и два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, док је у непреишеном делу првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Горан Карадаревић, због повреда закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине другостепену одлуку и предмет врати на поновно одлучивање или да исту преиначи и окривљеног ослободи.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да из изреке првостепене пресуде произилази да се критични докађај одиграо у кући, односно соби где окривљени станује, дакле на месту које није доступно погледу или чујности са јавног места, нити је последица његових радњи наступила на јавном месту, па како дело није извршено на јавном месту, окривљени није могао бити оглашен кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру. Према наводима захтева, побијаним пресудама је на штету окривљеног учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело за које се окривљени терети није кривично дело, као и повреда закона из члана 439. став 2) ЗКП, јер у погледу кривичног дела које предмет оптужбе примењен је закон који се не може применити.

Чланом 3. став 1. тачка 2. Закона о јавном реду и миру прописано је да је јавно место простор доступан неодређеном броју лица чији идентитет није унапред одређен, под истим условима или без посебних услова.

Чланом 3. став 2. Закона о јавном реду и миру, прописано је да ће се сматрати да је прекршај или кривично дело из овог закона извршено на јавном месту и када је радња извршена на месту које се у смислу става 1. тачка 2. овог члана не сматра јавним местом, ако је то место доступно погледу или чујности са јавног места или је последица наступила на јавном месту.

Из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности

из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, које је извршено у ..., у улици ... број .., тако што је окривљени, када је са улазних врата куће уочио да су полицијски службеници дошли на наведену адресу и представили се речима: „Полиција“ и позвали га да изађе, ушао у кућу, затворио врата, а када су полицијски службеници кренули за њим и покушали да уђу у собу у коју је ушао, задржавао врата физичком снагом... па када су полицијски службеници физичком снагом успели да отворе врата кренуо према прозору собе, када га је оштећени ББ сустигао и савладао.

По налажењу Врховног касационог суда, из изреке првостепене пресуде којом је окривљени АА оглашен кривим произилази да је радња кривичног дела извршена у насељеном месту – у ..., у кући која се налази у улици у којој се налазе и други објекти, да се полиција представила испред улазних врата куће, након чега је окривљени ушао у кућу и затворио врата полицији и ушао у собу, па је место извршења овог кривичног дела било доступно чујности са јавног места и има се сматрати јавним местом у смислу члана 3. став 2. Закона о јавном реду и миру.

Имајући и виду да је окривљени АА кривично дело извршио на месту које се у смислу закона сматра јавним местом, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца овог окривљеног којима се на наведени начин указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, због чега је Врховни касациони суд захтев одбио као неоснован.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**